



## Ռաֆֆի

### Սուրբ ոսկերք

Անապատ, անշեն, դաշտ էր ընդհանուր,  
Ուր թափառում են մտահույզ, տխուր,  
Ուր ավերակաց տրտում տեսարան  
Բերե անախորժ զգացմունք իմ վերան:

Ադամա որդվոց չէր լսվում աստ շունչ,  
Այլ բուի ճշյուն, աղվիսաց մռունչ,  
Միակ հիշատակ աստ հին մարդկության  
Ներկայանում է ցուրտ դամբանարան:

Անգութ ժամանակ, կռվն ծերունին,  
Ստեղծագործության այդ հին թշնամին,  
Մարդկանց մարմիններ փոշի դարձրել ողջ,  
Մի կատափ միայն մնացել էր ամբողջ:

Անապատի մեջ, թեև դուզնաքյա,  
Վաղամեռ մարդու այդ մնացորդը  
Ինձ շատ գրավեց, վեր առա նորան,  
Դրած նայում են, իմ ծնկի վերան:

Երանի՛ վերին գրոց սրբազան,  
Լինեի դպիր, և տառք զանազան  
Ես բացատրեի այդ լայն ճակատին,  
Թե ո՞վ էր արդյոք մարդու այդ որդին:

Արդյո՞ք արքայի դա գլուխ թագազարդ,  
Որ յուր գահույից մահվան սուր գեղարդ  
Չարկեց, կործանեց, տարավ հողի տակ,  
Կորավ նորա փառք, մարգարտյա պսակ:

Արդյո՞ք մի աղքատ, քրքրված մուրացիկ,  
Որո կենաց թել սովո կտրեց ժանիք,  
Եվ բարի մարդիկ նորա մեռած դին  
Բերին թաղեցին մեջ այդ ցուրտ հողին:

Արդյո՞ք ծերունի մի սուրբ ըաբուն,  
Քարոզող փրկչի կտակ և անուն,  
Վարվարաց ձեռքից խնամվ դառն բաժակ,  
Հիսուսի սիրուն եղավ նահատակ:

Ասա՛, ո՛վ վերին գողտրիկ Չվարթուն,  
Որ պահպանում ես այդ փթած աճյուն,  
Ո՞ւմ կըպատկանի փշրած այդ կառափ,  
Որ բերե գաղտնի ինձ վերա սարսափ:

Հանկարծ լսելի եղավ մի հնչյուն,  
Որպես գեփյուրի հեզիկ շնչյուն.  
Եվ նորա միջից որոշ այդ ձայներ,  
Ինձ գմայլանաց բերին հիացում:

«Դա էր քաջ Վարդանն՝ այն հայ տղամարդ,  
Շավարշան դաշտում մարտնչեց յուր մարտ,  
Կրոնի, հայրենյաց և ազգի համար  
Նա թափեց արյուն, եղավ գոհ արդար:

Դա սպարապետ էր Հայոց գործին,  
Սիրող հայրենյաց, սիրող յուր ազգին,  
Որ մինչև կենաց յուր վերջին վայրկյան  
Եղավ յուր ազգին շահավետ անդամ:

Աներևույթ ձայն ազդեց իմ սրտին,  
Ես սուրբ նշխարքը դրեցի գետին.  
Եվ նորա առջև ծունկ իջա շուտով,  
Երկրպագեցի երկյուղած սրտով:

Ինձ տիրեց սարսափ: Կոչեմ սաստկագին.  
Դա ազգասերի գլուխ է անգին,  
Դա մեր հերոսի գանգն է քաջագեն,  
Որ փրկեց կրոն գենտի կրակեն:

Քեզ, ո՛վ սուրբ ոսկերք, ես պիտի պաշտեմ,  
Ոսկի, արծաթի սափորում կամփոփեմ,  
Կրչինեմ մատուռ, տաճար, սուրբ սեղան,  
Կրկանգնեմ քեզի մի անմահ արձան:

Առավոտյան շուտ ես քո առջևը,  
Եվ երեկոյան ծնկներու վերա,  
Կըլամ, կըվերուղղեմ աղոթք շերմաջերմ,  
Դու իմ բարեխոս, ես քեզ կաղերսեմ:

Երբ որ դավ դնե անգութ թշնամին,  
Եվ պատժել պետք էր այն անզգամին,  
Ես կըռվի դաշտում, սուրբ իմ ձեռքում,  
Կրխնդրեմ միայն քեզնից օգնություն:

Ծովի միջումն, երբ տանջե մրրիկ,  
Ինձ տակով անեն լեռնացյալ ալիք,  
Երբ կըսպառնա ինձ մահ և սարսափ  
Անապատի մեջ մի Բետով-արաբ.

Ամեն տեղ, ամեն փորձանքում  
Քո անուն կըհիշեմ, քեզնից օգնություն,  
Քեզնից փրկություն ես միշտ կրխնդրեմ,  
Դու ես մեր Փրկիչ, ես քեզ կը պաշտեմ: